

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos / ed.: pr. Dorin Opreș, Monica Opreș (ed.) ; carte tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Nestor, Episcopul Devei și al Hunedoarei - Deva: Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2019-2022

5 vol.

ISBN 978-606-8692-75-3

Vol. 5. - 2022. - ISBN 978-606-8692-93-7

I. Opreș, Dorin (ed.)

II. Opreș, Monica (ed.)

2

929

Lectura textului:

Prof. dr. Natalia Topîrcean

DTP&Layout, coperta:

Arhid. Alin-Vasile Goga

Carte aparută cu sprijinul Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”

<https://cuviosulgherontiedelatistmana.ro/>

<http://cuviosulgherontie.com/>

© Toate drepturile asupra conținutului prezentei ediții sunt rezervate Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”.

PR. DORIN OPREȘ, MONICA OPREȘ (ed.)

C U V I O S U L
G H E R O N T I E
CEL NEBUN PENTRU HRISTOS

VOLUMUL 5

Carte tipărită cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte
† NESTOR,
Episcopul Devei și al Hunedoarei

CÂND VREA CUVIOSUL GHERONTIE!

De multe ori când primim o mărturie suntem întrebați: „Când o să apară următorul volum?”. Răspunsul nostru, „Când vrea Cuviosul Gherontie!”, nu este deloc stereotipic.

Am simțit mereu, în acești patru ani de când a trecut la Domnul și am asumat sarcina de a face cunoscută mai bine lumii lucrarea lui, că el trimite oameni și le dă cuvântul cel bun. Deschide căile pentru cei pregătiți să vorbească și altora despre ajutorul primit, să-și prezinte semenilor pagini din viață, în care Cuviosul Gherontie este și el prezent. Fie că e vorba de lucruri aparent simple, cum ar fi primirea în chip mirabil a cărților sale, fie despre ajutorul la examene, în boli, în probleme administrative sau de familie, în întemeierea familiei, în dobândirea de prunci sănătoși, în găsirea liniștii sufletești, în punerea în rânduială a vieții, toate poartă amprenta lucrării sale minunate. De aici și ecoul lor în sufletele oamenilor!

Am învățat în acești ani că nimic nu este neînsemnat, că fiecare mărturie își găsește omul care să simtă că este scrisă parcă special pentru el, că și-a primit astfel răspuns la întrebări sau neliniști din suflet! Ceea ce pare neînsemnat pentru cineva poate fi lucrul cel mai important pentru altcineva. Și Cuviosul știe asta! Așa se întâmplă și când era în lumea aceasta. Mulți și-au găsit răspunsul în cuvintele Cuviosului, fără a face din asta „un oracol”!

Cuviosul ne este alături și acum, vrea să ne ajute, trebuie doar să fim atenți la mesajul pe care ni-l transmite. E la fel de surprinzător în a acționa, dar și la fel de săritor în a ajuta!

Editorii

CUPRINS**Dumnezeu îl iubește pe robul Său**

(† Paisie Lugojanul, *Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei*) 5

I. „Așa trebuie, să se vadă că e adevărat preot!”

- I.1. „Episcopul Gurie, dragă, are suflet bun!”
(*Pr.prof.univ.dr.habil. Dorin Opreș*) 8
- I.2. Când Dumnezeu ne ține de mână prin sfinții Săi
(*Pr.conf.univ.dr. Corneliu-Dragoș Bălan*) 11
- I.3. Milostenie de sfânt: „Doar nu vă pare rău că mi-ați dat mie banii!”
(*Pr.lect.univ.dr. Oliviu Botoi*) 20
- I.4. Minuni ale Cuviosului Gherontie în viața noastră
(*Pr.prof.dr. Florin Botezan*) 22
- I.5. „Bucură-te, că ai vindecat și cumplita boală a cancerului!”
(*Pr. Ioan Aloman*) 23
- I.6. Profesorul, Alpinistul și Călătorul (*Pr. Valeriu R. Bob*) 25
- I.7. S-a rugat Cuviosul Gherontie pentru mine și Domnul m-a întors înapoi! (*Arhid. Ioan Roșca*) 30

II. „Eu iubesc toate schiturile și mănăstirile!”

- II.1. În preajma Cuviosului simțeam Raiul (*Ierom. Rafael*) 33
- II.2. Cuviosul Gherontie sau despre Nebunie ca harismă
(*Monahul Ieronim*) 49
- II.3. Era un adevărat nebun pentru Hristos (*Monahul Isaac*) ... 55
- II.4. Cuviosul Gherontie a știut când și cum va trece la Domnul
(*Monahia Antonia*) 58
- II.5. Descoperiri despre membrii familiei mele
(*Monahia Florentia*) 61
- II.6. Cuviosul continuă milosteniile și după trecerea la Domnul
(*Monahia M.*) 63

II.7. Milostenii la maicile de la mănăstirile de sine (<i>Monahia Nifona</i>)	65
II.8. „Eu nu te las!” (<i>Monahia Veronica Cojocar</i>)	66
II.9. Minunea a fost că l-am cunoscut pe Cuviosul (<i>Schimonahia Mercuria</i>)	70
II.10. Cuviosul zidea sufletele (<i>Monahia Marta</i>)	73
II.11. Vindecare prin atingerea de tabloul Cuviosului (<i>Monahia M.</i>)	76
II.12. Mijlocirile Cuviosului în vindecări sufletești și trupești (<i>Monahia Simeona</i>)	77
II.13. „Să ți-l pui pe cap când o să te doară capul!” (<i>Monahia H.</i>)	80
II.14. Cuviosul, omul care ne-a iubit dezinteresat (<i>Monahia Nona</i>)	82
II.15. Simțeam o mare bucurie în preajma lui (<i>Monahia S.</i>) ...	84
II.16. Sufletul meu se hrănea cu prezența lui (<i>Monahia Tecla</i>) ...	86
II.17. Cuviosul nostru bun (<i>Rasofora Gherontia</i>)	88
II.18. Cuviosul a fost cea mai mare bucurie a mea! (<i>Rasofora Emanuela</i>)	89
II.19. Nu știi ce a făcut Cuviosul, că au apărut banii (<i>Sora Parascheva</i>)	91
II.20. Îl simt disponibil să ajute în absolut orice (<i>R.X.</i>)	92
III. „Mânca-v-ar raiul! Raiul desfătării!”	
III.1. Gând bun și putere prin mijlocirea Cuviosului (<i>Andrei</i>) ...	96
III.2. Cuviosul meu drag și sfânt mi-a îndeplinit cea mai mare dorință (<i>E.T.A.</i>)	97
III.3. Mijlocirea Cuviosului în două vindecări (<i>Sing. Klaudia-Livia Andrei</i>)	101
III.4. O minune trăită de familia mea (<i>As.med. Mariana Bostan</i>)	105
III.5. Contemporană cu un mare sfânt (<i>Prof. Anca-Cristina Chirilă</i>)	106

III.6. Cuviosul Gherontie și pașii mei spre întâia Spovedanie (<i>Mirela Ciobanu</i>)	108
III.7. Minunea Cuviosului pentru copilașul nostru (<i>Farm. Evelina Coldovan</i>)	112
III.8. Cuviosul ajunge la cine are nevoie (<i>Gabriela Coliban</i>) ...	114
III.9. „Vei avea o fetiță!” (<i>Prof. Adriana-Maria Copil</i>)	116
III.10. Parcă toți primiseră o comandă mută... (<i>As.med. Maria-Lucia Cornea</i>)	118
III.11. „E-he-he, ce i-am pregătit eu!” (<i>Ed. Aliona Costras</i>)	120
III.12. Pagini despre iubirea Cuviosului (<i>Liliana Curcea</i>)	121
III.13. Cuviosul ne-a ajutat după ce am fost la mormântul său (<i>G.D.</i>)	127
III.14. S-a făcut o lumină puternică în cameră și brusc toată durerea a dispărut! (<i>Larisa Deaconu</i>)	128
III.15. Și a intrat Cuviosul în viața mea și în sufletul meu, pe aripile îngerilor (<i>S.E.</i>)	133
III.16. Nodulul de la plămân mi-a dispărut (<i>L.F.</i>)	134
III.17. Cuviosul a cântat pentru că l-a inspirat Dumnezeu (<i>Prof. Anamaria Fiț</i>)	136
III.18. Minunate gânduri bune (<i>Mediator șc. Elena Frăsinel</i>) ...	147
III.19. Mâna Cuviosului este și peste familia noastră (<i>Mihai Giura</i>)	149
III.20. Un sfânt asemenea Sfântului Andrei cel nebun pentru Hristos (<i>Dana Goja</i>)	151
III.21. Întărirea cu Cuviosul m-a scos din prăpastia deznădejdiei (<i>Prof. Ana Maria Neamț</i>)	158
III.22. „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” (<i>Prof. Diana Hațegan</i>)	159
III.23. Dragostea dumnezeiască a Cuviosului (<i>Ec. Bogdana Hulpoi</i>)	161
III.24. Ajutor de la Cuviosul în vânzarea unui teren (<i>Lt.-col.Jr. Nicolae Iacob</i>)	163

III.25. Rugător și mijlocitor din veșnicie! (<i>As.soc. Dominica Ionescu</i>)	165
III.26. Cuviosul m-a ajutat să ies din întunericul depresiei (<i>Valentina Lucaci</i>)	168
III.27. Ajutorul Cuviosului în neputințele mele (<i>Elena M.</i>)	172
III.28. Zece ani am trăit în curvie (<i>Maria</i>)	175
III.29. Cuviosul ne dăruiește tot ce avem nevoie (<i>Jana Micu</i>)	176
III.30. Întâlniri cu un sfânt (<i>Dr. Loredana-Elena Miron</i>)	179
III.31. „Ce sunt alergiile? Că eu nu știu!” (<i>Iulia Nicola</i>)	186
III.32. M-am lăsat în grija Cuviosului și m-a purtat pe un drum plin cu minuni! (<i>Jr. Claudia Mădălina Nicolici-Burci</i>) ...	187
III.33. Am simțit iubirea Cuviosului (<i>Dr. Anamaria Oldham</i>)	194
III.34. „Și tu o să o vezi pe Maica Domnului!” (<i>Lucian O.</i>)	199
III.35. „Dragă, nu v-a făcut Maica Domnului nicio bucurie de Buna Vestire?” (<i>Prof.dr. Monica Opris</i>)	205
III.36. Bucuriile și nădejile mele cu Cuviosul (<i>Admin. Maria Oros</i>)	207
III.37. Cuviosul Gherontie, un om bun (<i>Col.(r) ing. Valentin Podaru</i>)	225
III.38. Grabnic ajutător în vremea pandemiei (<i>Natalia Pop</i>)	227
III.39. Cuvioase, ajută-mi soția! (<i>Prof. Adrian Popescu</i>)	230
III.40. Cuviosul este îngerul nostru păzitor (<i>Vladimir Racu</i>)	231
III.41. Cărți, bomboane, vindecare – daruri ale Cuviosului (<i>Prof. Cecilia Roșu</i>)	233
III.42. Vindecarea cu ulei de la candela Cuviosului (<i>Ing. Adrian Sasu</i>)	235
III.43. Despre Cuviosul Gherontie... (<i>Nicoleta-Cristina Scarlat</i>)	237

III.44. Minune la indigo... (<i>Prof. Laura Scânteie</i>)	241
III.45. „Să vii pe la mine, că eu sunt acolo!” (<i>Prof. Florentina-Ancuța Talîngă</i>)	242
III.46. În tot ce făcea era dragoste și simplitate! (<i>Ec. Ancuța-Laura Tămășan</i>)	244
Când vrea Cuviosul Gherontie! (<i>Editorii</i>)	250

I. „AȘA TREBUIE, SĂ SE VADĂ CĂ E ADEVĂRAT PREÓT!”

I.1. „Episcopul Gurie, dragă, are suflet bun!”

În vara anului 2021, l-am rugat din nou pe Preasfințitul Gurie, Episcopul Devei și Hunedoarei, să scrie un text pentru volumul 4 despre Cuviosul Gherontie, aflat atunci în pregătire. Ne-a spus că rămâne pentru un volum următor, întrucât dorește să lase mai mult timp de limpezire și înțelegere noianului de gânduri și trăiri care-l leagă de Cuviosul Gherontie, chiar dacă erau deja aproape trei ani de când plecase în veșnicie cel care-l susținuse decenii de-a rândul cu nevoințele sale ascetice. Pentru că Dumnezeu a binevoit altfel, timpul nu a mai avut răbdare cu vlădica cel mult iubit de Cuviosul...

Rândurile de față, scrise în pragul parastasului de patru ani pentru Cuviosul și la aproape un an de la reîntâlnirea lor, de data aceasta în lumina Tatălui, sunt și gânduri de recunoștință față de episcopul care a binecuvântat apariția primelor patru volume dedicate celui care a purtat, cu ajutorul Părintelui Ceresc, credința și lumina Duhului prin închisorile și spitalele de psihiatrie comuniste, dar și prin mănăstiri ori pe la casele celor care aveau nevoie de ajutorul lui, pe calea vieții.

La câțiva ani după hirotonia mea întru preot, Preasfințitul Gurie a slujit Sfânta Liturghie la Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia. Când a venit – cu căldura sufletească ce-l caracteriza – să salute slujitorii, m-am prezentat folosind cunoscutele cuvinte ale Cuviosului: „Părintele Dorin, care-i frate cu Sorin!”. A zâmbit și m-a strâns în brațe, gest special prin care m-a recunoscut ca fiind din „familia” Cuviosului, din care și dânsul făcea parte! Era vremea slujirii la Craiova a Vlădicii Gurie, în care „de la vlădică la

opincă” vedeau prețuirea și grija reciprocă a tânărului episcop și a marelui mistic trăitor întru nebunia pentru Hristos. Tot despre perioada respectivă, Înaltpreasfințitul Mitropolit Teofan mi-a mărturisit recent că Părintele Gherontie era unul de-al casei la Centrul Eparhial și că îl avea la suflet în mod deosebit pe Preasfințitul Gurie, lucru admirat și de dânsul.

În vizitele pe care i le-am făcut Preasfințitului Gurie la Deva, ne-a mărturisit despre întâlnirile pe care le-a avut de-a lungul timpului cu Cuviosul Gherontie. Au fost multe și intense ca trăire, întrucât Cuviosul, văzându-i tânărului slujitor al Bisericii credința și dragostea față de semenii, i-a dezvăluit din lucrurile pe care Dumnezeu i le descoperise despre dânsul. Astfel, în primul rând, Cuviosul i-a profetizat în public, la o zi sau două după trecerea la Domnul a Înaltpreasfințitului Mitropolit Nestor, în primăvara anului 2000, că o să ajungă episcop, spunându-i totodată în stilul-i caracteristic să nu se supere că nu va ajunge ceva mare, mare... După mai bine de un an, în iulie 2001, a fost ales episcop-vicar al Arhiepiscopiei Craiovei.

În anul 2009, Cuviosul Gherontie a dorit neapărat să meargă de la Alba Iulia la București, la sărbătoarea Sfântului Cuvios Dimitrie Basarabov. Urma apoi alegerea de episcop pentru nou-înființata Episcopie a Devei și Hunedoarei. A rânduit Dumnezeu să meargă cu un grup de elevi de la Seminarul Teologic Ortodox „Sf. Simion Ștefan” din Alba Iulia, care participau la etapa națională a concursului „Tineri, lăudați pe Domnul!”. În prima noapte, s-a rugat și a dormit alături de elevi, care, la rândul lor, aveau nevoie de susținere, dar a doua zi s-a dus să îl caute pe Preasfințitul Gurie, la locul de cazare de pe Dealul Patriarhiei. Era nevoie de rugăciunile sale. Forțele de ordine nu-i dădeau voie să treacă înspre Catedrala Patriarhală, dar Cuviosul tot insista. Înaltpreasfințitul Iosif, Mitropolitul Europei Occidentale și Meridionale, care îl știa pe Cuviosul, pentru că

venise la noi acasă, cu an înainte, în 2 decembrie 2008, special ca să îl cunoască, trecând pe acolo și văzând dorința Cuviosului de a ajunge la Preasfințitul, l-a anunțat că este căutat. (Acel gest al Înaltpreasfințitului Iosif nu a rămas fără un ecou special în sufletul Cuviosului. Când vorbeam odată despre dânsul, semnul recunoașterii a fost: „Da, dragă, acela care a fost bun cu mine!”). După alegerea Preasfințitului Gurie în scaunul vlădicesc de la Deva, Cuviosul era așteptat și acolo ca unul de-al casei...

Preasfințitul Gurie era ierarhul care îl prețuia și îl primea pe Cuviosul la reședința sa, unde a rămas uneori săptămâni sau chiar luni de zile. Nu se rușina de dânsul, deși câteodată se afla, la rândul său, sub „tratamentele” acestuia, cu instrumentar din registrul nebuniei pentru Hristos... În 31 ianuarie 2010, când la Sfânta Liturghie de la Catedrala din Aiud a slujit Preasfințitul Gurie, la sfârșitul slujbei, când ieșea din biserică binecuvântând credincioșii, Cuviosul Gherontie s-a apropiat de Preasfințitul și a făcut cunoscutul său gest al salutului cu degetul mic de la mâna dreaptă. A întins mâna peste mulțime cu degetul mic îndreptat în sus, peste oameni, iar Preasfințitul, de față cu toți cei prezenți, i-a răspuns în același mod, prinzându-se într-o comuniune care se vedea pecetluită de dragoste și smerenie sfântă!

Numele Preasfințitului Gurie, pe care Cuviosul îl alinta uneori prin apelativele „Gurie al meu!” sau „Guriță al meu!”, era pomenit mai ales atunci când Părintele aducea vorba de bunătatea sufletească a Vlădiciei, de grija lui față de cei din jur, de milostenie, de nevoia de ajutorare a săracilor. Adesea, Cuviosul apela la dânsul ca să aibă „să dea la săraci”.

Sunt multe lucruri care se pot spune despre căile prin care Cuviosul l-a ajutat pe tânărul ieromonah Gurie să se formeze ca părinte și păstor. Am pus pe hârtie doar din cele pe care le-am primit de la sursă, de la „prima mână”. Uimitoarele realizări pe care dânsul le-a lăsat în urmă la Craiova și, mai ales, la Deva, în

tot ceea ce înseamnă activitatea unui preot și arhieru în secolul XXI, îl au în spate ca stâlp de susținere și pe Cuviosul Gherontie! Am trăit și am înțeles foarte bine lucrurile acesta timp de 22 de ani, desigur pe alte coordonate...

Pr. prof. univ. dr. habil. Dorin Opreș,
Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia,
Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca

1.2. Când Dumnezeu ne ține de mână prin sfinții Săi...

Cu vreo șase ani în urmă, am scris într-un ziar online local (n.n. la Constanța) un articol în care relatam câteva cazuri ale unor oameni încercați de suferința cancerului. Și, deși ca preot am avut senzația că trăiesc alături de oamenii aceia greu încercați de suferința lor, aveam să realizez ce înseamnă cu adevărat o asemenea boală grea doar atunci când eu însumi am aflat că trebuie să înfrunt un astfel de rezultat medical. Mai mult, un prieten drag avea să-mi mărturisească, citindu-mi articolul acela, că a fost nervos pe mine pentru că mi-am asumat să vorbesc despre lucruri pe care nu le-am trăit...

Normalitatea este atât de firească încât avem impresia că doar ea trebuie să existe... așa mi se părea până în momentul în care am aflat rezultatul biopsiei efectuate cu aproape trei ani în urmă, la insistențele unui doctor iscusit. Mă durea o ureche, părea banal, dar ea a considerat că poate fi și ceva anormal; un moment de grație, probabil, în cariera acestei tinere doctorițe...

În cabinetul ei, situat la etajul doi al unei clădiri construite în anii comunismului, doctorița întrebă în dimineața consultației:

– Ați avut hemoragie în dimineața aceasta?

- Da, răspund eu relaxat, convins fiind că nu este așa de grav să îți curgă sânge din nas.

Pentru a nu-mi crea o stare de panică, nu-mi precizează dacă e grav sau nu să sângerezi, dar mă roagă să revin a doua zi.

- Aș vrea „să vă ciupesc” de acolo din nara de unde v-a curs sânge, care are, evident, corespondență și cu urechea care v-a tot creat probleme de ceva timp.

- În regulă, îi răspund, gândindu-mă că astfel se va elucida totalmente și în felul acesta voi termina cu drumurile acestea la spital, care nu îmi creează deloc confort, ci din contră; nu aveam să știu că, de fapt, era doar începutul...

A doua zi dimineață, am revenit la cabinetul doctoriței și, după ce „m-a ciupit” din locul în care a considerat a fi ceva anormal, au urmat trei săptămâni de așteptare. Nu foarte grele, pentru că nu credeam că putea veni așa devreme „lovitura de tren” sau, oricum, nu mie...

Am revenit în cabinetul medicului în ziua indicată. Tânăra doctoriță m-a rugat să aștept puțin pentru a merge personal să vadă rezultatul biopsiei, despre care înțelesese că a sosit. Când a urcat scările, am avut momentul acela în care simțim lucrurile imediate care se vor comunica. A intrat în cabinet, invitându-mă să iau loc:

- Părinte, veștile nu sunt dintre cele mai bune, a spus ea încercând să-și păstreze calmul, dar vizibil afectată.

- Să înțeleg că este o tumoare, am bâiguit, realizând cătuși de puțin gravitatea mesajului.

- Este un carcinom nediferențiat, mi-a răspuns, tremurându-i barba.

Sunt sigur că nu eram primul căruia îi descoperea o asemenea tumoare, dar avea să-mi mărturisească mai târziu că nu a crezut niciun moment că acesta va fi diagnosticul.

...Și astfel am aflat că de ceva vreme „găzduiesc un carcinom nediferențiat”, o tumoare de rinofaringe.

Am plâns singur în mașină minute bune, sperând că atunci când voi ajunge acasă în fața soției și a copiilor să fiu demn, de parcă diagnosticul acesta se poate șterge așa ușor.

Au urmat zile îngrozitoare; examene de imagistică, analize, decizii de luat în privința medicilor cu care voi începe tratamentul. Am efectuat un prim tratament foarte complicat de chimioterapie și radioterapie vreme de aproape două luni, timp în care am slăbit foarte mult, fiind nevoit să am alături oameni apropiați, care să mă poată ajuta chiar să mă deplasez la un moment dat. Vorba lui Irvin Yalom, am avut momente în care „chiar am privit soarele în față”. Cu ajutorul lui Dumnezeu și al rugăciunilor oamenilor care mă cunosc, am depășit acele momente și se părea că voi redeveni firesc. N-am știut dacă este calea vindecării, dar am știut că sigur este calea acceptării... aceea de a învăța să trăiești ca și când nimic nu s-a întâmplat, ci doar s-a adăugat. Am găsit la vremea aceea un citat la Sfântul Vasile al Kineșmei (*Evanghelia pentru omul modern*, vol. 1) care m-a întărit mult: „Ca să începem tratamentul bolii trebuie pus diagnosticul corect. Boala descoperită nu este atât de primejdioasă, fiindcă întotdeauna se pot găsi mijloace de tratament. Cumplit este atunci când omul nu bănuiește că e bolnav și nici măcar nu năzuiește să afle dacă e bolnav ori e sănătos. Atunci, situația primejdioasă poate deveni disperată...”

Și tot din perioada aceea de început a luptei mele cu acceptarea bolii mi-aduc aminte cuvintele unui om tare drag din viața mea... când i-am scris că biopsia a confirmat că am o tumoare, dar nu știam mare lucru despre stadiul bolii, mi-a scris că el crede că mă voi vindeca pentru că „dacă nu aș crede, nu știu cum aș mai trăi”. El, un om hâtru, uneori parcă îndreptat prea mult doar spre rațional, m-a întărit tare mult cu replica aceasta; sigur că m-a făcut să și lăcrimez, dar prefer astfel de lacrimi.

M-am tot gândit de ce îngăduie Dumnezeu suferința în viața omului. C.S. Lewis realizează, într-o recentă lucrare tradusă în limba română (*De ce, Doamne? O radiografie a suferinței*), o „radiografie” a durerii și a suferinței. Și, așa cum remarcă și Andrei Pleșu în prefața cărții marelui scriitor britanic creștin: „Comuniunea cu Dumnezeu se petrece nu doar prin protocoalele bucuriei și ale speranței, ci prin încercarea suferinței și a morții”. Iar în clipa în care Lewis – a cărui lucrare este în fapt un jurnal realizat imediat după moartea soției sale – se roagă, zicând: „Încearcă, Doamne, să te pui în pielea noastră de muritori!”, același Andrei Pleșu găsește răspunsul: „...el (n.n. Lewis) știe bine că Întruparea și viața Fiului tocmai asta sunt: decizia lui Dumnezeu de a se pune în pielea noastră. Dumnezeu nu s-a iertat pe El Însuși!”. În cartea aceasta, Lewis face experiența lui Iov: este lovit, suferă, nu pricepe, întrebă, așteaptă o explicație, toate acestea pentru că „luptă pentru sens, pentru credință, pentru regăsirea de sine în lumea lui Dumnezeu”.

Știu... normalul vieții este acela în care să îmbătrânești alături de familia ta, ferit de asemenea „lovituri de ciocan”, dar și când le primești trebuie să arăți că poți lupta chiar și cu adversari greu de învins, pentru că nu ești învingător în relația cu viața dacă te lupți doar cu adversari la îndemână, pentru că atunci nu ești un campion, ci un om normal, puțin mai norocos. Sigur că o asemenea luptă se câștigă și cu noroc, dar nu numai cu noroc, ci și cu tenacitate, cu nerenunțare, cu optimism, cu încredere și mai ales cu CREDINȚĂ.

Mă trezesc uneori dimineața, neavând nicio durere, și pentru câteva secunde am impresia că boala aceasta e doar un coșmar avut noaptea, de care nu m-am dezlipit încă. Numai că, după alte câteva zeci de secunde, realizez că realitatea în care mă aflu e aceea în care boala e colocatară mea, că pentru o vreme „s-a îndrăgostit” de mine. Privesc și mă întâlnesc cu oamenii cu

care mă cunosc și îmi dau seama că ei sunt la fel, doar eu puțin „schimbat”, nu neapărat fizic...

Învăț în perioada aceasta despre răbdare; îmi lipsea... am fost omul care atunci când am dorit ceva nu am renunțat și, la scurt timp, cumva, am primit ceea ce îmi doream. Dumnezeu a fost îngăduitor cu dorințele mele; acum însă îmi cere, în schimb, să-mi exersez această virtute, pentru că despre acest lucru este vorba; toată lumea vorbește despre șansele mari de vindecare, dar și despre răbdarea pe termen lung (câteva luni bune) pe care trebuie să o am. Acum trebuie să o am pentru că așa este necesar și oricum nu am încotro...

E o perioadă altfel liniștită; copiii cresc și simt bucuria jocului lor în jurul meu; oamenii, în general, sunt mai înțelegători cu mine, mai „miloși”. E un sentiment uman aproape firesc pentru că, pe lângă mila pe care o provoacă faptul că vezi un om de o vârstă nu tocmai înaintată (mulți încă îmi spun „copil”), mai e un sentiment uman, pe care și eu l-am experimentat de atâtea ori când auzeam pe cineva că are o boală gravă, acela ca eu să pot ajuta un asemenea „nefericit”, dar să nu am eu acea boală, să manifest milă, bunăvoință față de omul chinuit, dar să nu primesc și eu un asemenea chin.

Am sentimente amestecate; simt că sunt „puternic”, dar tot mai am multe întrebări, simt că pot lupta, dar mai am și mici ispite ale căderii, simt că pot face aceleași lucruri ca înainte de 16 iulie 2019 (ziua în care am primit rezultatul biopsiei), dar tot mai am „luptele mele interne” din mintea mea. Știu că trebuie să le alung pentru că boala trebuie să treacă, boala trebuie învinsă.

Am avut multe „examene” de dat în viața mea; au fost chiar boli pe care le-am înfruntat. Devenirea mea profesională a necesitat, de asemenea, multe examene de înfruntat.

Au fost, de-a lungul vieții, multe examene oficiale și neoficiale. Cele neoficiale au fost uneori adevărate partide de șah. Am ieșit

învingător de cele mai multe ori, dar au rămas destule „găuri” ale luptelor, ale gloanțelor, pe undeva prin mine. Au fost, apoi, multe examene în relația cu oamenii, cu oamenii apropiați sau mai puțin apropiați. Au fost momente când simțeam că sunt lupte nedrepte, neadevărate, de cele mai multe ori, inventate chiar, și cărorora nu le-am înțeles și nu le voi putea înțelege niciodată rostul, cu atât mai puțin în momentele acestea. Au zdruncinat și acestea, au determinat suferință, dezechilibru, ore nedormite, zile de neliniște. Am trecut cumva și peste acestea, dar, la rândul lor, au creat dezechilibre în viața mea, în mintea mea, în familia mea... și, chiar dacă s-au aplanat, au provocat răni și a fost nevoie de timp ca să ajung să cred că m-am împăcat cu mine. Astfel, m-am putut împăca cu cei din jurul meu și, implicit, cu Dumnezeu.

Pentru că tot am amintit de împăcarea cu semenii, de relația cu cei din jur, mi-aduc aminte că în timpul unei ședințe de chimioterapie, care dura câteva ore, am avut alături „un coleg de suferință”. Și cum am fost rânduit să fiu așezat pe un scaun lângă acest domn, iar perfuzia durează aproximativ trei ore, ne-am găsit subiecte de dialog; omul, întărit la rândul lui, pentru că aveam să aflăm că atât mama, cât și un nepot de-al lui au trecut printr-o asemenea boală și sunt vii și astăzi, mi-a oferit câteva sfaturi practice, extrem de utile, ceea ce am făcut și eu la rândul meu; uneori e nevoie de suferință ca să întâlnești prieteni, alteori stăm lângă unii oameni ani în șir – pentru că așa ne așază profesia, spre exemplu – și nu poți lega prietenii.

„Colegul de perfuzii” mi-a spus însă un lucru care m-a marcat, care încă îmi răsună atât în urechea sănătoasă, cât și în cea care continuă să se lupte:

– Fii fericit că ai oameni dragi lângă tine, că ai familia lângă tine și ai cu cine și pentru cine lupta!

– Așa este, i-am răspuns, și chiar simt și cred că ei contează foarte mult în momentele acestea.

– Eu nu mai am pe nimeni, a continuat prietenul de suferință, pentru că inclusiv cea lângă care am stat în ultimii șapte ani, în clipa în care a aflat acest crunt diagnostic a dispărut...

Cruntă realitate; nu mă gândisem cum ar fi fost să fiu eu într-o asemenea conjunctură.

– Îl ai pe Dumnezeu și pe toți sfinții Lui, i-am răspuns, pentru că atât oamenilor greu încercați, cum este acest năpăstuit acum, dar și oamenilor care ajung să trăiască singuri din varii motive, cred că cel mai mare ajutor care poate umple golul singurătății este credința în Dumnezeu, căutarea și găsirea comuniunii și a dialogului cu El. Îmi vine greu să-mi imaginez cum este în acest fel, eu fiind o persoană comunională, care, în fapt, mă hrănesc din relația cu oamenii, din bucuria dialogului, a împărtășirii sentimentelor, a durerilor, a bucuriilor, a momentelor din viață.

Raportându-mă la experiența avută alături de acest om pentru câteva ore în care am vorbit despre ceea ce „noi”, cei care avem această suferință, această boală, trebuie să facem, cum trebuie să gândim, cum trebuie să ne hrănim, mi-a venit în minte tabloul lui John Farrow, relatat în lucrarea sa, *Damian leprosul*, în care relatează experiența unui om care alege să meargă să slujească oamenilor dintr-o leprozerie. Era un preot catolic, originar din Belgia, pe numele său *Josif Damian de Veuster*, cunoscut și sub numele de *Damian leprosul*. A fost trimis, la cererea sa, ca preot misionar în Insulele Hawaii și apoi în arhipelagul Molokai, unde exista o leprozerie. Răspândirea rapidă a bolii lui Hansen în Hawaii a necesitat izolarea celor infectați într-o zonă numită Kalawao, din cadrul arhipelagului Molokai. Leproșii erau aruncați din barcă pe țărmul acestei insule și cei care încercau să se întoarcă la bord erau împușcați. Colonia de leproși de aici viețuia fără resurse, fără hrană, încât erau nevoiți, asemenea animalelor, să vâneze sau chiar să se ucidă unii pe ceilalți pentru hrană și îmbrăcăminte. Locuiau în peșteri și colibe construite din crengi și frunze uscate.